

NIKDY
NEHOVOR
NAVŽDY

Ali Cronin

 FRAGMENT

LÁSKA
TUŽBA
SEX

Láska, túžba, sex 1

Nikdy nehovor navždy

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Láska, túžba, sex 2 – Divoko a neviazane
Láska, túžba, sex 3 – Odhodlane a bez zábran

Ali Cronin

Láska, túžba, sex 1 – Nikdy nehovor navždy – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

NIKDY
NEHOVOR
NAVŽDY

Ali Cronin

Pre moju rodinu

Ali Cronin

Láska, túžba, sex – Nikdy nehovor navždy

Prvý raz vyšlo v roku 2012 vo vydavateľstve Penguin Books Ltd., London, England

Copyright © Penguin Books Ltd, 2012

Cover image © Masson/Shutterstock

Originál *Girl Heart Boy: No Such Thing as Forever*

ISBN 978-0-141-34425-6

Preklad Mária Havranová

Redakčná a jazyková úprava Ema Liptáková

Zodpovedná redaktorka Katarína Lalíková

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Vydalo Vydavateľstvo Fragment, s. r. o., Bratislava ako svoju 860. publikáciu

1. vydanie, 2013

Sadzbu zhotovilo Nakladateľství FRAGMENT, s.r.o.

Slovenské vydanie © Vydavateľstvo Fragment, s. r. o., 2013

Translation © Mária Havranová 2013

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Kontaktná adresa:

Komínárska 2, 4, 831 04 Bratislava 3

e-mail: fragment@fragment.sk

<http://www.fragment.sk>

ISBN 978-80-8089-827-4

1.

Ashley sa prehla ako mačka a pri zívaní tak doširoka roztvorila ústa, že som jej dovidela až na ten malý výrastok hlboko v krku.

„Jasné, že nie. Vlastne ani neviem,“ zjojkla hneď po zívnutí. „Možno štyria. Moment...“ Zahľadela sa na strop spoločenskej miestnosti, akoby sa z prilepených žuvačiek a cencúľov dal vyčítať počet jej prázdnych sexuálnych úlovkov. „Áno, áno. Štyria.“ Poškrala sa okolo pírsingu v obočí. Milá Ashley a jej neuhasiteľná potreba byť čo najuštipačnejšia.

Zavrtela som sa. Ščasti preto, lebo na september bolo odporné dusno, ale aj vinou nepríjemných kresiel v klubovni. Keď sa k tomu pridajú spotené stehná – nijaká sláva. Navyše som mala tajomstvo. Teda nebolo to celkom tajomstvo, no nechcela som to vyklopiť len tak. Dáma si musí udržať úroveň, či nie?

Donna zatlieskala na znamenie, že Ashley je priekopníčka. „Perfektná práca, micka. Takže si to zhrnieme. Ja mám nulu...“ Spakruky si utrela čelo, akoby od žiaľu. „Naša miss monogamia má určite len jediný zárez.“

Cass sa takmer previnilo usmiala a objala si pokrčené kolená. Po štyroch rokoch chodenia s Adamom presne vedela, koľko zárezov má na pažbe. Stačí povedať, že Adam nemá na titul mister monogamia nárok.

„Takže nám zostáva už len naša feministická kamoška Sára.“ Donna si sadla na moje koleno a objala ma okolo krku.

„Niečo nové?“ zapriadla. Pritom sa mi lícom tísila na tvár a trepotala mihalnicami. Mala ich tak výrazne nalíčené, že robili prievan. Odstrčila som ju, lebo bola hrozne ťažká.

„Nič zvláštne,“ zamrmlala som ostýchavo, ale proti svojej vôli som sa usmiala. Som fakt totálna naivka.

Donna sa mi medzitým uvelebila pri nohách a teraz na mňa hľadela svojimi velikánskymi tmavými očami. „Páni, ty to máš za sebou!“

Nato som sa zachichotala. Uznávam, som nesvojprávná.

Ash a Cass sa v kreslách dychtivo predklonili, akoby som mala na jazyku trháč storočia: zrazu ma prebodávali tri páry očí a všetky obočia nad nimi sa nadvihli od zvedavosti vari až po strop.

„Čo je?“ začudovala som sa nevinne.

Ash len zavričala a hodila do mňa ohryzok jablka. „Tak to vyklop!“

„No, volá sa Joe...“ začala som, prehlušil ma však vreskot všetkých troch kamarátok. Na zlomok sekundy nastalo hrobové ticho, takmer nik nedýchal. Všetci okolo zmlkli a pozerali sa na nás, ale o chvíľu sa všetko vrátilo do normálnych koľají. Bol prvý deň nového polroka a nešlo o prvé vrieskanie nad novou klebetou.

„VEDELA som, že sa niečo deje!“ zamrmlala Cass víťazoslávne. „Odkedy sme sem prišli, poskakuješ tu ako v komikse.“

Donna ma šibalsky štuchla do lakťa. „Kto by si pomyslel, že naša malá odporkyňa mužov je zrazu úplne dospelá!“

„Auuu! Odpál!“ zamračila som sa a počúchala som si pažu. „Navyše netvrším, že mužov nenávidím!“

„Čo všetko bolo?“ vyzvedala Cass a vopred sa zubila pri pomyslení na tú štavnatú klebetu, ktorú im naservírujem.

Vyklopila som všetko.

Začalo sa to loptou s disneyovskou princeznou.

Boli sme na dovolenke v Španielsku – mama, ocko, ja a môj mladší brat Daniel. Má dvanásť a od debility ho delí len milimeter, takže vo svojom vlastnom záujme som sa mu nepletla do cesty. Úprimne, rozhodla som sa len opaľovať, čítať, plávať, maškrtiť a možno sa poobzerať trochu po okolí a občas nakupovať. Aby bolo jasné: svojich rodičov mám, samozrejme, rada. Zvyčajne sa v ich spoločnosti cítim fajn, ale moje a ich predstavy o dovolenke sa príšerne rozchádzali. Napríklad pokúste sa nájsť kompromis medzi skorým ranným vstávaním, aby ste vyrazili k antickým ruinám, a driemaním do obeda, aby ste načerpali dost síl na celodenné leňošenie. V krátkosti povedané, nebola som vôbec nadšená zo všetkých tých poznávacích akcií.

Prvé tri dni sme sa všetci povalovali na pláži a rodičia mi vychádzali vo všetkom v ústrety. Nakoniec však podľahli volaniu miestnych krás, naložili Dana (krpca krpateho) do prenajatého auta a vyrazili do hôr fotografovať scenérie, kým ja som so svojím iPodom a s knižkou zamierila na pláž, aby som sa zodpovedne venovala ničnerobeniu.

Rozložila som osušku, nahé časti tela som si natrela ochranným krémom s faktorom 30 a uvelebila som sa k romantickému romániku, ku ktorému mi do slúchadiel znela Ellie Gouldingová. Užívala som si, že sa vyhrievam na slniečku a navyše úplne sama. Spomenula som si na čipsy a čokoládu, ktoré čakali v chladiacej taške vedľa mňa. Mama s ockom boli presvedčení, že ješť niečo medzi jedlami svedčí o nedostatku charakteru. Akoby bolo niečo hrdinské na tom, keď sa človeku až do večere od slabosti podlamujú kolená. Teraz so mnou neboli a nemohli ma poučovať. Spokojne som sa zavrтела. Vtom odkiaľsi priletela lopta a odrazila sa od mojich slnečných okuliarov, z ktorých mi vypadli obe sklá.

„Au! Čo to...“ zaskučala som a natiahla som sa za svojimi rozbitými okuliarmi. Boli síce lacnej značky Primark, ale to nebolo podstatné. Obzrela som sa a zistila som, že tesne predou mnou niekto stojí. Do očí mi svietilo slnko, no rozoznala som, že je to chlapec asi v mojom veku. Netváril sa nejako extra kajúcne.

„Čo tu, dokelu, vyvádzaš? Hrozne to bolí!“ Celú ma zalial sexi odtieň červenej repy, sčasti od ľaku a bolesti, ale najmä preto, lebo som nebola hádavý typ. Väčšinou som sa uspokojila s nesúhlasným syknutím, no tentoraz som tak strašne zúrila, že som sa jednoducho neovládla.

„Pozri, vážne ma to mrzí,“ zasmial sa. „Nebolo to naschvál. Ben je ako záložník hotový slon.“ Mávol dozadu k trom frajerom, ktorí na mňa ukazovali a prehýbali sa od smiechu. Super!

„Pokojuje som mohla oslepnúť,“ brblala som.

„Bez urážky, to asi ťažko,“ uškrnul sa chlapec pobavene. *Čo mu je také smiešne?* „Je z umelej hmoty. Pozri.“

Podal mi loptu pokreslenú obrázkami disneyovských princezien. Jasné, že som sa doňho nezamilovala v tej sekunde a priamo na mieste, ale určite sa to tým začalo.

Vtom sa mi ústa začali samy od seba usmievať. „Veľmi pekná lopta,“ hlesla som. A vzápätí som očervenela, ako som sa snažila nehľadiť mu do rozkroku.

Kolenom vykopol loptu do vzduchu a niekoľko rás to zopakoval. „Vďaka. Našiel som ju.“

„Fajn. To máš šťastie,“ podotkla som vtipne.

Naklonil hlavu k plecu, akoby hovoril: „Hm. Čudná baba,“ ale potom – navzdory mojej výrečnosti – sa hodil do piesku vedľa mňa.

„Som Joe,“ predstavil sa.

„Ahoj, Joe.“ Chvíľu na mňa hľadel a ja som na revanš civela naňho. Ach áno, doparoma. Zdvorilostná fráza. „Sára,“ vyklopila som rýchlo.

„No, rád ťa spoznávam, Sára,“ usmial sa znovu. Mal až komicky dokonalé zuby, čím sa tiež vysvetľovala tá jeho prehnaná usmievavosť. Predvádzal sa. Pozrel sa dole, aby si z priehlavku odohnal muchu, a ja som hneď využila príležitosť poriadne si ho prezrieť. Krátke svetlohnedé vlasy mal od striekajúceho slaného príboja stvrdnuté ako drôty, tmavohnedé oči, štíhla, no nie vychudnutá postava, na sebe mal len voľné šortky na kúpanie. Bez diskusie, bol to sexi chalan.

„Tak čo, si tu sama?“ zaujímal sa a pritom si prehadzoval loptu v rukách.

Zavrtela som hlavou. „S našimi.“ A rýchlo som dodala: „Ale inak si môžem robiť, čo chcem. A čo ty?“

„Som tu s nimi,“ ukázal Joe bradou na svojich kamarátov, ktorí sa teraz navzájom hádzali do piesku. „Spolužiaci z výšky.“

Sledovali sme, ako sa jeden z nich chytil za prsia, dramaticky spomalene sa zrútil pod pomyselnou dávkou zo samopalu toho druhého a udivene som nadvihla obočie.

„Aha, a v akom odbore?“ opýtala som sa. „Ponevierať sa po plážach?“ (Páni, normálne sa s ním bavím! Ak jeho kamaráti zostanú pri vode, budem v pohode. Jedného neznámeho človeka zvládnem, ale noví ľudia? To patrilo k mojim najhorším nočným morám. Nevedela som, čo robiť, čo hovoriť – dokonca ani ako stáť. Mám si dať ruky za chrbát? Mám si ich prekrížiť cez prsia? Ako sa mám tváriť? Chápete? Jednoducho zlý sen. Takže v podobných situáciách som sa jednoducho stiahla. Možno práve preto som mala povest' nepriateľky mužov. Ľudia si moju spoločenskú neohrabanosť vysvetľovali ako namyslenosť.)

Trikrát hurá, pretože Joe sa rozosmial! „Jasné, ako dvojodbor s pornopriemyslom,“ zlepšil moju otázku. Nato sa pre zmenu začervenal on. Alebo sa mi to len zdalo?

„Teda nie doslova, pochop... to priamo neštudujem, chápeš?“

To už som sa smiala aj ja. „Dobre, došlo mi, ako to myslíš.“

„Fajn.“ Na chvíľu zachytil môj pohľad a opäť sa tak nádherne usmial.

Proti svojej vôli som sa zachvela od vzrušenia. Po-
vážte, ja – kráľovná všetkých panien! – si hoviem na
španielskej pláži a rozprávam sa s chlapcom, ktorý nie-
lenže je nádherný a zábavný, ale navyše sa mi práve za-
hľadel hlboko do očí. Baby mi to neuveria. Dokelu, veď
tomu sotva verím *ja!* Štve ma úloha panny medzi, no,
medzi celou bandou nepanien. Nenávidím to. Zároveň
som však zmierená s tým, že to tak zostane navždy.
Predstava, že sa chlapcovi tak páčim, aby *to* so mnou
chcel robiť, mi jednoducho pripadala... nereálna.

Neberte to tak, že mám nejaké mindráky. Netrá-
vim hodiny pred zrkadlom a nehnusí sa mi vlastné
telo, ani sa veľmi nelíčim, ale som ctižiadostivá. Až
budem staršia, chcela by som sa stať spisovateľkou
a urobím všetko pre to, aby som to dosiahla. Naprí-
klad hľadím pol hodiny do prázdna a predstavujem si,
ako mám v kníhkupectve Waterstones autogramiádu.
Áno, vidím to úplne naživo. No predstaviť si samu
seba v sexuálnej scénke? To už je problém. To je drina.

„... pridaj sa k nám, teda ak chceš.“ Joe na mňa
hľadel a čakal na odpoveď. Doparoma, tak sústredene
som analyzovala náš rozhovor, až som z neho vypadla
(moje životné prekliatie).

„Prepáč, čo si hovoril?“

Joe sa na mňa opäť pozrel štýlom čudné-cudzie-
dievča a zopakoval: „Dnes večer máme na pláži grilo-
vačku. Tak ak chceš...“

„Jasné. Super. Určite.“ Našťastie som zmlkla tesne
predtým, ako som dodala: „Spýtam sa mamy.“

Joe vyskočil a oprášil si zadok od piesku. „Fajn.
Tak ahoj, okolo deviatej.“

Vzal svoju loptu s princeznami a odbehol, pričom pravidelne nakopával Popolušku rovno do tváre.

Pri večeri som nadhodila svoje večerné plány.

„Tak mi napadlo, že by som dnes večer na chvíľu vypadla,“ utrúsila som a akoby nič som si na tanier naberala zemiaky.

Razom som na sebe zacítila oči oboch rodičov. „No dobre, a s kým?“ ocko šiel ako vždy rovno na vec.

„Len s niekoľkými ľuďmi, ktorých som stretla na pláži.“

„S ľuďmi... alebo s *chlapcami*?“ Ocko vyvalil oči a pohrozil mi ukazovák.

„S *chlapcami*...“ napodobnila som ho. „Neboj sa, nie sú starší ako ja.“

Ocko si na steak vytlačil omáčku z fľaše. „Výborne, v tom prípade sa vôbec nebojím.“ S mamou si vymenili tajné mrknutia. Nenávidela som to ich: „Óóóch, pozri sa, ako sa naša pubertiačka hrá na dospelú.“

Otrávene som vyvrátila oči dohora. „Medzi nami, pôvodne sme plánovali monumentálne orgie, ale ak vás to upokojí, tak nakoniec pôjdeme len grilovať na pláž.“

„Čo sú orgie?“ zapištal Dan.

„To je v poriadku,“ prikývla mama. Dana si vôbec nevšímala. „Najmä sa nevráť veľmi neskoro. A neopi sa.“ Znovu sa s ockom na seba usmiali. Áno, hrozná psina, keď doma máte pubertiačku, čo vám nerobí problémy. Len počkajte, vyhrážala som sa v duchu. Všetko sa môže zmeniť.

Večer som cupkala cestou k pláži s nervóznym zovretím v bruchu a s falošným opálením na nohách. Komicky dlho som sa rozhodovala, v čom ísť – prebrala som možnosti od skoro ničoho (plavky so šatkou uviazanou okolo pása) až po totálne trápne spoločenské šaty s lodičkami na podpätku. Nakoniec som siahla po letných šatách z H&M a k nim som si vzala žabky a na zahriatie mamin kašmírový šál. Nebol to ani zďaleka model vyrážajúci dych, ale veď ani ja nie som nijaká módna ikona.

Na pláž som došla už za súmraku. Chvíľu som stála bokom a prezerala si toho zvláštneho chlapca, ktorý – čo bolo ešte zvláštnejšie – sa o mňa zrejme zaujímal. Sedel v piesku a lúče zapadajúceho slnka ho zalievali bronzovou žiarou. Pozeral sa na more a občas si upil z fľaše piva. Jeho kamaráti šantili vo vode, ich pokriky a smiech sa vzdúvali vo vlnách rovnako ako more. Bol spokojný len tak, že sedel a... existoval.

A bum! Vtedy som sa doňho zamilovala. Počas tohto zlomku sekundy, kým signál z oka dorazí do mozgu, som sa zo žalostne neskúsenej sedemnástky s privysokými nárokmi zmenila na dievčinu, ktorá sa konečne dočkala toho pravého. Skoro som sa tomu nahlas zasmiala. Zhlboka som sa nadýchla a pustila som sa po pláži k vode – žabky sa mi do piesku zabárali a z mojej ladnej chôdze modelky sa stalo nepríťažlivé potácanie sa opilca.

„Sára, ahoj!“ privítal ma Joe, vyskočil a pobožkal ma na líce. Mal trošku strnisko a krásne voňal. Sviežo a akoby uhorkovo.

„Sadni si. Chceš sa napiť?“ ponúkol mi fľašu piva, ktoré normálne neznášam, ale napriek tomu som si ho vzala. Rozhliadala som sa a pátrala som, kde sa opeká.

„Povedali nám, že na pláži je zakázané zakladať ohne,“ vysvetlil Joe, ktorý si to domyslel. „Gril nám zhabali.“ Trucovito vystrčil dolnú peru ako malý chlapec, no mne to pripadalo milé.

„Prečo nie si s kamarátmi?“ opýtala som sa, odpila som si z piva a spravila som grimasu. Joe sa na mňa skúmavo pozrel. „Tebe to nechutí, však?“ zazubil sa.

„Veľmi nie,“ priznala som sa.

„Ukáž, dopijem to.“ Keď si odo mňa bral fľašu, zavadili sme rukami o seba. „Myslím, že tam máme aj dve koly.“ Kývol smerom k igelitke s logom supermarketu.

„Vďaka,“ povedala som, jednu kolu som z nej vytiahla a priťukla som si s jeho pivom. „Na zdravie.“

„Hlavne na tvoje, Sára Nepivárka.“

„Hm. A prečo sa vlastne nekúpeš?“ opýtala som sa znovu.

Joe sa pozrel na piesok, usmial sa a opäť sa mi zahľadel do očí. „Pretože mám skvelých kamošov,“ odpovedal záhadne.

„Aha. Fajn. Dobre,“ zamrmlala som, lebo som si nechcela nič domýšľať. Aj keď som si, samozrejme, ihneď domýšľala, že ho tu zrejme nechali, aby sme mohli zostať sami.

Joe mi ustavične hľadel do očí a ja som cítila horúčavu v tvári. „Si vážne krásna, vieš to?“ opýtal sa ma jednoducho. Predpokladala som, že ide o rečnícku

otázku. Uznajte, čo sa na to dalo povedať? „No, predsa musíš vidieť, že naozaj krásna nie som. V správnom svetle však celkom ujem, pravda?“ To asi ťažko. Tak som len mlčala a nasprostasto som sa usmievala. Zistila som, že aj keď človek vie, že poklona nie je celkom pravdivá, napriek tomu sa mu rozospieva srdce. Radšej som si glgla koly, aby som robila aj niečo iné, než sa iba stupídne uškŕňala.

Joe sa mi pohľadom zavesil na pery a naklonil sa mi k tvári. Rada by som povedala, že naše pery sa stretli vo vášnivom bozku, kým pred nami sa symbolicky trieštili vlny, ale v skutočnosti som sa poliala kolou.

„Panebože,“ vykrikla som, keď som konečne chytila dych. „Toto sa nemalo stať.“ Nabrala som odvalu a pozrela sa na Joea. Namiesto toho, aby sa tváril otrávene, v očiach mu iskrilo niečo hrozne podobné láske. Nežne mi položil dlaň na šiju. „Pod' bližšie, ty,“ zasmiel sa a pritiahol ma k sebe.

Nasledoval bozk.

2.

A neskôr piskot dievčat v klubovni.

„No to ma podržte, a aké to bolo?“ vyhŕkla Cass s rozžiarenými očami a vzrušene zopla ruky.

„Na to kašli!“ dorážala Donna. „Kedy bol sex?“

„Bolo to krásne,“ usmiala som sa pri spomienke, ako ma Joe hladkal po tvári a druhou rukou mi prechádzal po vlasoch na šiji. Slovo krásne to však ani zďaleka nevystihovalo. Bolo to blaho, rýdza a čistá slosť a ja som si pripadala nádherná, sexi a výnimočná.

„Páni, pozrite sa na ňu!“ podotkla Ashley a natiahla ruku, aby mi za ucho zastrčila uvoľnený pramienok vlasov. „Je takááá zamilovaná.“

„Prestaň, Ash,“ zavrčala som a snažila som sa nevnímať srdce, ktoré sa mi splašilo vždy, keď som pomyslela na Joea.

„Pokračuj,“ dotierala Donna a rukami predviedla hrozne trápne pohyby. „Čo ten sex?“

„Všetko má svoj čas, Donna,“ povedala som upäto. „Dáma sa nikam neponáhľa, to by si mala vedieť.“

Ashley si odfrkla: „Hlúposť. Dáma to berie vždy, keď na to má chuť.“ S Cass sme sa pozreli na seba a vyrátali sme oči dohora. Toto bola jej obľúbená téma.

„Podľa toho sa pozná skalná feministka,“ uškrnula sa Ash a škrabala si necht na palci.

„Presne tak, zatiaľ neťahuj nohavičky,“ napomenula ju Cass a povýšenecky prehliadla gesto, ktoré si za to vyslúžila. „Pokračuj, osoba.“

V ďalšom zverovaní ma zastavilo zvonenie na začiatok nasledujúcej hodiny. Sľúbili sme si, že sa v klubovni stretneme počas prestávky na obed, a šli sme každá do svojej triedy. Ja na angličtinu, Cass na ekonómiu, Donna na divadelnú vedu a Ash na hodinu o médiách. Niežeby sme poznali svoje rozvrhy.

V skutočnosti sme o sebe navzájom vedeli úplne všetko, a to už od prvého týždňa siedmeho ročníka. Poznáte to, keď človek príde do novej školy, fakt rýchlo sa zoznámi s ľuďmi, ale naozajstných kamarátov si nájde až po veľmi dlhom čase. To v našom prípade rozhodne neplatilo. Našli sme sa okamžite, akoby sme si boli súdené.

Hneď na druhý deň v škole sme sa na hodine prírodopisu ocitli pri jednom stole. Cass a Donna chodili na tú istú základnú, aj keď sa spolu nikdy nekamarátili, ale inak sme sa medzi sebou vôbec nepoznali. Mojou najlepšou kamarátkou zo základnej školy bola Megan Robertsová, no tá sa počas letných prázdnin presťahovala do Austrálie a ja som za ňou veľmi smútila. Mala som dojem, že zo mňa zostala len polovica, a vlastne mi bolo jedno, ku komu ma učiteľ posadí. Aj tak som si nemohla vybrať, pretože pán učiteľ Evershot nás rozsadil, ako uznal za vhodné.

Nenávidela som každého učiteľa, ktorý nám pri skupinovej práci nedovolil vybrať si miesto a ľudí, ale na pána Evershota sa človek hnevať nemohol, lebo bol malý ako škriatok, správal sa milo a nehral sa na prísneho. A mal *príšerne* výrazný severský prízvuk. Pristáhol sa z Wakefieldu v Yorkshire. Vedela som to, pretože to bolo napísané na nástenke, keď sme prišli prvý

deň do školy. „Pán Evershot, Wakefield v Yorkshire.“ Nejaký chlapec zahulákal: „A to preto hovoríte tak smiešne, pán učiteľ?“ Pán Evershot sa mu pozrel do očí a jednoducho odpovedal: „Áno.“ To drzého žiaka umlčalo.

Teraz k veci. Sedeli sme spolu: Donne a Cass bolo trápne, lebo napriek tomu, že chodili do tej istej školy, predtým spolu skoro neprehovorili a už vôbec nikdy nesedeli vedľa seba. Ashley si obhrýzala nechťovú kožuťičku a tvárla sa nahnevane, pretože jej mama sa práve rozišla s priateľom, ktorý bol Ashley veľmi sympatický, a ja som sa užierala sebaľútosťou a rozpakmi. Takto na papieri to nevyzerá extra nádejne, však?

Potom nám pán učiteľ Evershot prikázal, aby sme sa v skupinách bavili o tom, ktorá miestnosť je v dome najnebezpečnejšia (učivo pre siedmy ročník?), takže sme spolu museli hovoriť.

„No, je jasné, že kuchyňa,“ vyhlásila Ashley, z ktorej šiel strach, lebo na hodine drzo žula žuvačku a tvárla sa znudene (vtedy som nepotrebovala veľa, aby som sa vystrašila).

„V tom prípade budeme hlasovať pre obývačku!“ ozvala sa Donna. „Nech sme originálne.“ Ash s tým zrejme súhlasila, aj keď si už nespomínam, čo povedala, ale Cass pípla: „Za originalitu asi body nedostaneme. Scenár predpisuje buď správnu, alebo nesprávnu odpoveď.“ Dodnes si pamätám jej hlas: nežný a tichý, akoby sa úprimne snažila pomôcť. Vtedy som ju začala šialene obdivovať, pretože sa postavila proti Donne, ktorá mala ešte dedinskejší prízvuk než ja, a navyše použila slovo scenár.

Takže sme spolu síce hovorili, ale nikto nás nemohol podozrievať z bleskových sympatií, kým nenastal ten správny čas na zrod nášho kamarátstva: keď pán Evershot prechádzal okolo nášho stola, náhodou sa potkol a ticho zahrešil: „Ký parom!!“

A našu štvoricu to normálne odviazalo. Učiteľ, ktorý povie hlúposť, je smiešny sám osebe, ale učiteľ, čo nadáva v nárečí? Slzy nám tiekli od smiechu. Vyli sme a dusili sme sa ako krdel' astmatických husí. Po minúte sme sa upokojili, no keď sme sa jedna na druhú pozreli, nanovo to vypuklo.

„Je vám niečo smiešne, dievčatá?“ obrátil sa k nám pán Evershot sucho. Nenapomenul nás, len dodal: „Teší ma, že spolu vychádzate, ale nech sa to odrazí aj na výsledkoch.“ Ukázal na list papiera pred nami a my sme sa zase na seba chichotajúc pozreli, no poslušne sme sa vrátili k zoznamu nebezpečných domácich spotrebičov.

Po takomto zážitku sa ľudia jednoducho musia skamarátiť. Potom sme spolu začali chodiť na obedy a odvtedy nám kamarátstvo vydržalo. Vtedy sme mali len dvanásť, väčšinou sme ešte ani nemenštruovali.

Najlepšie kamarátky sme dodnes a spolu sa chystáme vyraziť do toho veľkého, nekonečného sveta.

Najskôr však musím ísť na angličtinu, Cass na ekonómiu, Donna na divadelnú vedu a Ash na hodinu o médiách...

3.

„Tak teda. Sen a realita v *Jane Eyrovej*... Ďakujem, pán Jones.“ Pán učiteľ Roberts podal môjmu kamarátovi Richovi štós papierov, aby ich rozdal. *Janu Eyrovú* milujem, ale pán učiteľ Roberts mal neveriteľný talent na to, ako z každej knižky urobiť tú najšialenejšiu nudu, akú kedy niekto napísal. Navyše trval na tom, že ho musíme oslovovať pán Roberts, nie pán učiteľ, a na revanš sme preňho pán Ten-a-ten alebo slečna Tá-a-tá. Pevne veril, že ako jediný na svete nás učí tradičným hodnotám, pretože sa k nám správa s dávkou rešpektu, ktorý si podľa neho ako študenti posledného ročníka strednej školy zaslúžime. Podľa nás bol kreťen. Jednoducho, *Janu Eyrovú* som prečítala päťkrát, takže som sa spokojne vystrela. Nie tak, že by som zasnene civela z okna s tajuplným úsmevom na perách, ale veľa k tomu nechýbalo.

Keby ste len tušili, ako veľmi som nechcela patriť medzi tie baby, čo nedokážu myslieť na nič iné než na chlapca (svojho chlapca), ale vážne som mala ťažký problém vtlačiť si do hlavy niečo iné. Presne pred týždňom sme s Joeom sedeli v kaviarni pri pláži, srkali kávu a hovelili si milión kilometrov od dusnej triedy v Brightone.

Počas toho negrilovacieho večera sme s Joeom strávil na pláži celé hodiny. Jeho kamarátov nakoniec prestalo to bláznenie vo vode baviť a pribehli k nám. Rozpačito som sa posadila a uhladila som si sukňu,

kým všetci sa hlučne vrhli na nápoje, rozkladali osušky a kvapkali na nás vodu. Voňali ako mladí chlapci: čerstvým potom, pivom a niečím, čo na seba ráno nastriekali, aby nesmrdeli. Tá náhla zmena atmosféry ma dosť vykoľajila.

Joe neurčito mávol smerom k svojim kamarátom: „Ben, Rav, Will: Sára. Sára: Ben, Rav, Will.“ Nebola som si istá, kto je kto, ale domyslela som si, že Rav je ten s hnedou kožou, čo sedel v strede. S úsmevom povedal ahoj a okamžite sklopil pohľad na vlastné ruky. Trochu som sa uvoľnila. Veď môžeme mlčať a spolu sa hanbiť.

„Tak čo, odkiaľ si, Sára?“ opýtal sa Ben/Will. Bol malý a hovoril so škótskym prízvukom, no podľa tmavého opálenia a hnedých vlnitých vlasov by si ho človek pokojne splietol s miestnym mládencom. Nasadila som svoj najmilší úsmev, ktorý mám v talóne na vyvolávanie prvého dojmu: „Z Brightonu. A ty?“

„Z Perthu.“ Sprisahaneckým šeptom dodal: „Z toho v Škótsku.“ Nechápavo som naňho civela. „Samo, nie z toho v Austrálii.“ Silene som sa usmiala a on sa zdvorilo uklonil. „Chápem, že to je úbohý vtíp, ale vďaka za snahu.“

Konverzácia sa ťažkopádne a fakt mučivo vliekla a ukázalo sa, že to je Ben. Bol celkom zábavný. Ten druhý, Will, bol urastený, svalnatý a pekný tým hollywoodskym gýčovitým štýlom. Dobronzova opálený, s výraznými lícnymi kosťami a ohnivými očami. Sám si to uvedomoval, a tak sa aj správal – otrávene a cynicky, akoby sa vôbec nemusel namáhať, pretože jeho sexi vzhľad nahradil kadejaké reči. Nuda. A zuby nemal ani náhodou také pekné ako Joe. Aj ja som sa

snažila zapojiť do rozhovoru, ale stále ma rozptyľovali neisté pocity a vôbec som sa nedokázala sústrediť. Zúfalo som si želala, aby ma s Joeom nechali osamote, no zároveň som sa ich odchodu desila, pretože čo ak by sa k nim pridali aj Joe?

Nakoniec moje utrpenie ukončil Rav. Oznamoval, že umiera od hladu, takže sa s Benom a Willom skočil niekam najesť. Joe im povedal, že s nimi nepôjde, že chce zostať so mnou. (Chce zostať so mnou! Prečo nemám tričko s týmto nápisom?)

Sotva chlapi zmizli, Joe sa zvalil do piesku na chrbát a natiahol sa: „Vďaka bohu. Už som sa bál, že nikdy nezodvihnú tie zadky.“ Založil si ruky pod hlavu a usmial sa na mňa: „Ďakujem, že si to vydržala.“

Tiež som sa usmiala a práve som začala zbierať odvalu na prvý krok, keď ma k sebe nežne stiahol. Bozkávali sme sa a Joe ma hladkal po nohe, vkĺzol rukou pod sukňu a po stehne ju posúval čoraz vyššie. Cítila som, že sa mi rozbúšilo srdce: šťastie preto, lebo to bolo úžasné, ale predovšetkým preto, lebo to bolo neprebádané, a teda desivé územie. Keď sa mi začal prstami dobýjať pod lem nohavičiek, ruku som mu jemne odstrčila.

„Vari to nechceš?“ zašepkal Joe a pritom mi bozkával ušnicu.

Netušila som, čo povedať, aby som nepokazila tú náladu, tak som ho pobzkala, trochu zavrtila hlavou a bozkávala som ho ďalej. Ruku som mu presťahovala na svoj chrbát.

Joe zamrmlal: „Ty ma zničíš. Je ti to vôbec jasné?“ A potom ma začal bozkávať tvrdo, jeho jazyk sa pre-

plietal s mojím a pritom občas zastonal. Bolo to šialene vzrušujúce a na mieste by som poslala svoje panenstvo do hája, keby sme neležali na verejnom priestranstve a keby som Joea nepoznala presne dvanásť hodín. Pochopte, nie som beznádejná romantička vytrhnutá z reality, ale predsa len som od toho prelomového okamihu chcela viac než piesok v rozkroku a neodbytý strach, že náhodnému chodcovi predvedieme súkromné porno. Už beztak som zašla neporovnateľne ďalej než kedykoľvek predtým.

A tak sme sa ďalej bozkávali (veľa) a rozprávali sa (trochu) a mne to úplne stačilo k spokojnosti. Zatiaľ.

Keď obloha začínala blednúť, ležali sme s Joeom stále na piesku. Pažami ma objímal okolo pliec a ja som sa mu hlavou opierala o prsia. Počúvala som tlkot jeho srdca, kým vo mne ustavične vrel pocit absolútneho šťastia.

„Mala by som sa už vrátiť!“ povedala som nakoniec, dlaňou som mu prešla po hebkom opranom tričku a v duchu sa mi chcelo plakať – tak som si želala, aby táto noc bola nekonečná.

Pobozkal ma na štici a vzdychol: „Škoda.“ Po chvíli sa sklonil a šepol mi do ucha: „Mám s tebou isté plány, dievčatko.“

Och, bože. Sex, sex.

„Áno? Tak sa pri nich jednoducho musíš krotiť,“ zasmiala som sa a vyhrabala som sa na nohy. Nešlo len o moje zmätené pocity a strach, že sa dám prehovoriť, lebo keby ma Joe chcel odviesť k sebe, nerada by som potom spanikáreným rodičom vysvetľovala, kde pres-

ne som bola. A keďže som nechcela trápny zádrh s rodičmi vysvetľovať ani Joeovi, jednoducho som povedala: „Chceš sa stretnúť niekedy cez deň?“ Snažila som sa o ledaboly tón, ktorý však vôbec nezodpovedal mojim skutočným pocitom.

Joe sa zvalil na chrbát a zase si podložil hlavu rukami. „To si pís!“ zazubil sa a potmehúdsy nadvihol obočie.

„V kaviarni pri pláži?“ spresnila som významne.

Krátko zasalutoval: „Rozkaz, Sára Nepivárka.“ Nečakane vyskočil, chytil ma okolo pása a pritiahol k sebe. „Si nádherná!“ vyhfkol a znovu ma vášnivo pobožkal.

Podarilo sa mi vykĺznuť z objatia a smiala som sa jeho predstieraným pokusom znovu ma uloviť. „Joe! Vážne už musím ísť!“

Nakoniec ma pleskol po zadku. „Tak utekaj. A o štvrtej poobede nezabudni, V kaviarni, inak máš po chlebe!“

„Áno, od strachu sa celá trasiem!“ podpichla som ho a chichotajúc sa som utiekla pred jeho ďalším loveckým pokusom. Je hrozné, ako trocha poriadneho bozkávania zdvihne dievčaťu sebavedomie!

Po celý čas, čo som bežala kľukatým chodníkom lemovaným krami od pláže k nášmu bungalovu, som sa usmievala, z plných pľúc som vdychovala opojnú vôňu levandule a borievky a pripadala som si neporaziteľná. Tichučko som otvorila dvere a zase som za sebou zamkla. Našťastie v chate vládlo absolútne ticho, teda s výnimkou tlmeného elektrického šumu a spevu ci-

kád pod oknami. Žabky na dlažbe hrozne plieskali, tak som si ich vyzula a ostražito som nakukla do izby našich, aby vedeli, že som naspäť. Našťastie sa neprebrali tak, aby si všimli, že cez žalúzie presvitá denné svetlo. Vkradla som sa do kuchyne a otvorila som chladničku. Šunka, syr, paradajky, chlieb a čokoláda. Perfektné. Urobila som si obrovský obložený chlieb, dala som ho na podnos spolu s čipsami, kúskom čokolády a pohárom vody a odniesla do obývačky. Tam som hrabla po diaľkovom ovládači a uvelebila sa na pohovke s nohami skrčenými pod sebou. V televízii bežali len španielske programy, ale narazila som na epizódu z *Priateľov* – síce dabovanú, ako inak, no bolo to zvláštne upokojujúce.

Aj tak som na telku nemala náladu. Chcela som jednoducho len existovať. Byť hore, keď sa obloha rozjasní, napchávať sa sendvičom, pretože som sa práve dlhé hodiny bozkávala na pláži s chlapcom, ktorý mi rozbúchal srdce, a na nejakú večeru som vtedy ani nepomyslela.

Nikdy predtým som podobný pocit nezažila ani náznakom. Nie že by som s chodením začala vyložene neskoro – prvé rande som mala v osmičke na školskom výlete do Francúzska –, ale nikdy to nezašlo ďalej, než sú pusy. Po prvý raz to bolo na školskej prázdninovej praxi, keď sme sa s Cass dve hodiny bozkávali s chlapcami z inej školy. Bolo to celkom nevinné, no spomínam si, ako dospelo som si pripadala, pretože som sa bozkávala ako dospelí ľudia v televízii. Milé, pravda? Odvtedy sa to ďalej takmer vôbec neposunulo. Problém nebol v tom, že by som nechcela, skôr som to

nechcela robiť s chlapcami, čo boli poruke. A tak sa zo mňa stala Sára Millerová, odporkyňa mužov. Nepije, neflirtuje, nevyhovie chlapcom. Bodka. Najďalej som zašla na párty v jedenástom ročníku. (A možno by som to dotiahla až do konca, keby po mňa neprišiel ocko. Tragédia, to je jasné, ale na druhej strane ma zachránil pred celkom trápnu situáciou. Sam Massey, dotyčný spolužiak, bol typ romantického básnika z osemnásteho storočia – hnedá vlnitá hriva, olivová pleť a zádumčivé oči. Odjakživa sa mi páčil, pretože okrem toho, že bol veľmi pekný, bol aj trochu ostýchavý ako ja, a dokonca so mnou komunikoval ako ľudská bytosť. Súčasne však po ňom šla India Chadwicková, najväčšia drsniačka z desiatej triedy. Znie to stupídne, ale odradilo ma to od ďalších pokusov. Celý nasledujúci týždeň som sa schovávala za dvere, keď som Indiu zbadala, ale ona sa vlastne nikdy nedozvedela, že som sa bozkávala s objektom jej túžby. Sam na konci ročníka ani neviem prečo prestúpil na inú školu. Občas sa sama seba pýtam, ako to s nami dvoma mohlo dopadnúť, keby nám v ceste nestála India.)

A teraz tu bol Joe, ktorý sa mi veľmi páčil. *Veľmi* páčil. A ktorému, čo mi pripadalo neuveriteľné, som sa páčila aj ja. Blažene som si vzdychla a zahryzla som do obloženého chleba, kým na obrazovke sa dohadoval Ross s Rachel.

4.

Moja učiteľka dejín umenia ma na konci hodiny drapla za golier, aby sa so mnou porozprávala o seminárnej práci, takže do jedálne na stretnutie s ostatnými som dorazila neskôr. Rozhliadla som sa po mori študentov a okamžite som zaregistrovala Donnu. Medzi nami, bolo ťažké ju prehliadnuť, pretože stála na stoličke a mávala rukami, akoby riadila leteckú dopravu. Vybrala som si zapečený syrový sendvič a nápoj, zaplatila som a utekala k nej.

„Konečne,“ zašomrala Ashley a odložila svoj batoh z jedinej prázdnej stoličky. „Donna sa skoro pobila, aby ti udržala miesto.“

„Prepáč, ale zdržala ma Andrea,“ vyhŕkla som. Žuchla som na stoličku a batoh som si šupla k nohám.

„Lajdáčka Sára, už zas je s tebou nejaká oštara? Veď škola sa sotva začala!“ rozhorlila sa Ashley a pritlačila si ruky na prsia ako v scéne z klasického hororu.

„Haha.“ Pozrela som sa na svoj zapečený sendvič so syrom a na mastné stopy oranžového syra, ktoré mi kvapkali na tanier.

„Budeš to jesť?“ štuchla do mňa Donna s plnými ústami hranolčekov.

Postrčila som tanier k nej. „Nebudem, pokojne to zjedz. Nemám hlad.“

Cass sa zamračila. „Nemáš? Veď si nič nejedla!“

Keď Cass myslela, že niektorá z nás drží diétu, začala sa správať podozrievavo, lebo tým by sme jej liezli

do kapusty. Má fantastickú postavu, ale Adam si poptrpí na anorektičky. Ak máte dojem, že tak sa správa len kretén, máte pravdu – Adam je kretén. Navzdory tomu, že Adamovi by sa nikdy nepáčila ani jedna z nás a my, hm, by sme sa pre zmenu nikdy nezaľúbili doňho, Cass z nejakého dôvodu chcela byť z nás tá najchudšia. To je na hlavu.

Ashley sa nad svojim jogurtom bez tuku len uškrunula.

„Čo ti je smiešne?“ dotierala Cass a rozkošne pokrčila čelo. (Už som sa zmienila o tom, že naša Cassie je navyše superháklivá na Adamove slabé stránky?)

„Nič,“ odpovedala Ash a naberala si jogurt na lyžičku, ktorú vždy obrátila, aby obsah padol naspäť do téglíka. „Sára stratila chuť do jedla kvôli chlapcovi.“

Prebehla som po nej očami. „Nerada ťa sklame, ale asi pred polhodinou som mala mrazený jogurt.“ Lož. Po návrate z prázdnin som vážne nemala na nič chuť. Priznať som to však nechcela – bolo zúfale zabuchnúť sa do chlapca tak veľmi, že to prebilo i hlad.

„Hm,“ zasnTimerala sa Cass, „bozkávanie na pláži...“

„Ánooo,“ pritakala Donna. „A mali ste aj vášnivý sex medzi dunami?“

Lenivo som na ňu zažmurkala. „Čo myslíš?“

Cass sa natiahla cez stôl a prikryla mi dlaňou ruku. „Tak rozprávaj, Sára. Ako to bolo ďalej?“

Vtom akoby moje kamarátky boli neviditeľné. Ocitla som sa naspäť v príznačnej piesočnej vôni prímoorskej chaty, kde som počúvala *Sex on Fire*, nezámerne ironickú predohru milovania s Joeom.

To sa však stalo až neskôr.

Po rande v kaviarni sme spolu trávili skoro každú voľnú chvíľu. Túlili sme sa mestom, vyskúšali sme všetky bary a kaviarne, posedávali sme na pláži a navzájom sa spoznávali. Dozvedela som sa, že Joe na univerzite v Londýne študuje politológiu, že má dve sestry a rozvedených rodičov, ktorí spolu vychádzajú skvele, a že po promócií by veľmi rád pomáhal charitatívnym organizáciám v boji proti aids v Afrike, pretože na túto chorobu mu ešte v osemdesiatych rokoch dvadsiateho storočia umrel strýko. Aj ja som sa mu zverila s vecami, ktoré som prezradila len hŕstke ľudí. Napríklad že moja mama sa s ockom zoznámila v čase, keď bola vydatá za niekoho iného, a ako ma na základnej šikanovali. Joe bol úžasný poslucháč, veľa sa vypytoval a mala som pocit, že odpovede ho úprimne zaujmajú.

Keď sme sa nerozprávali, tak sme sa bozkávali, ale oveľa ďalej sme nezašli. Bolo to na zbláznenie, lebo v ich malej chate stále zacláňal aspoň jeden z jeho kamarátov, a navyše Joe sa o izbu delil s Willom. Raz sme sa bozkávali na Joeovej posteli – obaja oblečení, aj keď len sporo – a dnu vpálil Will. Pri pohľade na nás povedal: „Jej, ospravedlňujem sa,“ a zase zmizol. Príšerne som sa zahanbila. Zaryla som si tvár do Joeovej šije a fňukala som: „Bože, to je fakt trápne!“

Joe sa zasmial. „Čo je?“ Pokúsil sa ma od seba odtriahnuť, aby mi videl do tváre, ale nedovolila som mu to. „Sára, no tak. Willovi je to fuk, naozaj!“ Poplieskal ma cez džínsové kraťasy po zadku a potom rukou vŕklzol pod opasok. „Aspoň vieme, že teraz nás nechá na pokoji...“

Posadila som sa na okraj postele. „Tak to nie!“ Chvíľu som čakala, až mi červený rumenec na tvári trochu vybledne, a potom som k Joeovi natiahla ruku. „Pod', musíme ísť za ním, aby videl, že sme nič také nerobili!“

Joe to nechápal a vôbec sa s tým netajil: „Prečo?“

Iste vám svitlo, že som mu o svojom panenstve nepovedala. Prečo by som to robila? „Lebo umriem od hanby, ak si o nás bude myslieť, že sme... že sme v jeho izbe niečo robili!“

„Veď to je predsa aj moja izba!“ namietal Joe. Pozrela som sa naňho štýlom o-toto-tu-predsa-nejde a zamrňčala som: „Prosíím, Joe. Pôjdeme na drink alebo niečo také... Prosíím.“ S úsmevom som zatrepotala mihalnicami a Joe sa nechotne podvolil, aby som ho vytiahla z postele.

Neskôr sa nám naskytna príležitosť. Naši sa rozhodli ísť so mnou a s Danom niekam do mesta na večeru. Vymyslela som plán, že celé poobedie budem stonať a držať sa za brucho. Nakoniec sa v poslednej chvíli vyhovorím, že mám vražedne bolestivú menštruáciu.

Joe okamžite potvrdil, že príde. Bolo mi jasné, že presne vie, čo to pozvanie znamená, a navyše som si bola istá, že to naozaj chcem. Verte, dlho a usilovne som o tom premýšľala, no moje oholené nohy, najlepšie nohavičky a kondómy z automatu v kaviarenskej umyvárni hovorili samy za seba. Verila som, že práve dnešný večer je ten pravý, ale napriek tomu som mala v pláne vyčkať a presvedčiť sa, či po Joeovom príchode nezmením názor.

O dve hodiny som už nebola panna.

„Hej, TO NESMIEŠ!“ zvriskla Donna a buchla rukou po stole, až sa príbory rozleteli. „Takto uťat' to predsa nemôžeš!“

„Áno, moja reč, mladá,“ pripojila sa Cass, ktorej kolená poskakovali ako piesty, „aké to bolo?“

„A podrobne, prosím!“ dodala Ashley a predviedla gesto, ktoré by dáma nemala ani poznať.

„Pokojne, pýtajte sa ma, na čo chcete!“ rozťahla som ruky. „Som ako otvorená kniha.“

Ash sa na stoličke dychtivo predklonila. „Tak fajn. Má ho veľký?“

„Neviem,“ povedala som a rozhliadla som sa, či nás niekto nepočúva. „Nemám to s čím porovnať.“ (Hoci úprimne, mne pripadal desivo obrovský. No, povedzme, že bol o dosť väčší než tampón.)

Cass sa pozrela na Ashley pohľadavým pohľadom. „Si tým úplne posadnutá.“ Obrátila sa ku mne a zhovievavo sa usmiala. „Bolo to romantické?“

Vzdychla som si: „Veľmi. Boli sme stopercentne prepojení. Cítila som to ako... nevyhnutnosť. Ako reťazovú reakciu alebo niečo také. Vieš, bozkávali sme sa, potom mi rukou zašiel pod tielko a potom pod sukňu a ja som mu cez kraťasy priložila dlaň na penis...“

Donna a Ash začali v tomto bode jasať a tliekať. Áno, táto dvojica sa správa vážne dospelo! Podráždene som si ich premerala, aj keď – ak by som mala byť úprimná – som umierala od blaha, že konečne môžem o svojej sexuálnej skúsenosti babám porozprávať.

„No, jednoducho, odvtedy to už šlo samo. Ani sme pri tom nehovorili. Vedela som, že to chcem, tak som sa dala unášať prúdom a ono sa to... stalo. Chápete, ako to myslím?“

„To si píš!“ vyhrkli jednohlasne.

Naozaj mi to pripadalo nevyhnutné. Sotva sa Joe objavil vo dverách, začali sme sa bozkávať a stáli sme v objatí, akoby sme sa vpíjali jeden do druhého. Zavrela som oči a on mi z tváre odhrnul vlasy dozadu. Potom sa s úsmevom odtiahol, vystrel ku mne ruku a ja som ju chytila a viedla som ho do svojej izby. Slová boli zbytočné. Uznávam, že to je fráza, ale akoby sme boli na rovnakej vlnovej dĺžke. Cesta do izby nám zabrala dobrých desať minút, pretože Joe každú chvíľu zastal, aby ma pobozkal, pritlačil ma k stene a blúdil mi dlaňami po ramenách. Keď sme konečne dorazili do izby, nedokázala by som ho odmietnuť, aj keby ste mi zaplatili. Vďaka bohu, že som kúpila tie kondómy, hoci je fér priznať, že aj Joe si jeden priniesol. Vďaka zásobám antikoncepčných prostriedkov sme to mohli pokojne robiť štyrikrát.

Robili sme to však len raz. Asi o päť minút po tom Joe odišiel. Zrejme to bolo rozumné: naši sa mohli každú chvíľu vrátiť.

Jasné, že babám som nepovedala úplne všetko. Vôbec to nebolo nádherné. Teda pekné to bolo, ale začalo sa to bolesťou a ja som pri tom nestonala od blaha. Zem sa nepohla. Iste viete, ako to myslím.

To ma však netrápilo.

Trápilo ma, že hneď na druhý deň odišiel domov do Anglicka. Rozlúčiť sme sa museli pred všetkými ostatnými, čo v ten deň odchádzali. Asi tridsať ľudí sa hemžilo okolo autobusu cestovky, ktorý ich mal dopraviť na letisko. V teple motor autobusu lenivo priadol. Extra veľa romantiky v tom nebolo. Jasné, že sme sa objali a dali si pusy – úchvatnú, nežnú, peknú pusy, ktorú na perách znovu cítim vždy, keď si na ňu spomeniem (čo je skoro stále) – a Joe sa ku mne sklonil a pošepol mi do ucha: „Budeš mi chýbať.“ A tým ma rozplakal, aj keď som sa premáhala, a príšerne ma mrzelo, že nie sme sami. Palcom mi utrel slzičku, smutne sa pousmial a sľúbil: „Zavolám.“ Vzápätí už sedel v autobuse a ja som plakala na celé kolo a Joe natáhoval krk a mával mi do poslednej chvíle.

Odvtedy sa mi neozval.

Natrvalo sa mi však usadil v mozgu. Stále naňho myslím. Hovorila som si, že musím byť trpezlivá – sľúbil, že zavolá, tak zavolá –, ale to márne čakanie sa fakt nedalo vydržať.

„Páni, to je des,“ poľutovala ma Donna s úprimným súcitom, kým Cass ma držala za ruku a Ashley zhnu-sene potriasala hlavou nad Joeovým podlým nedodr-žaním sľubu.

„Vďaka, som v pohode, fakticky!“ tvrdila som, hoci moja nálada sčernela o ďalších desať odtieňov. „Predsa nepovedal *kedy* zavolá, nie? A vrátila som sa len pred niekoľkými dňami.“

„Tak prečo mu nezavoláš ty?“

Nesmelo som pokrčila plecami: „Nemám jeho číslo.“

Donna sa pleskla do čela. „Chod' sa vypchať, Sára! Chlapci ti číslo odmietnu dať vždy, keď lovia jednora-zovku. Je to nejaký ich zákon alebo čo.“

„Tak to nebolo!“ bránila som sa, zaliata rumencom. „Nepovedal, že mi svoje číslo nedá. Pýtal si to moje, tak mi nenapadlo... Pozrite, môžete si myslieť, čo chcete, no ja som pri tom bola a naozaj to medzi nami bolo výnimočné.“

Cass sa varovne pozrela na Donnu a až potom uprela svoje velikánske oči na mňa. „Samozrejme, máš pravdu, micka. Ty by si len tak s niekým nešla.“

„Presne.“ Zrazu som videla rozmazane, pretože oči mi zaliali slzy. Rýchlo som predstierala, že hľadám niečo v batohu. Jasné, že baby som ani na sekundu ne-oklamala, ale bolo milé, že kvôli mne hrali divadlo. Nevedela som, či plačem kvôli Joeovi, ktorý sa neoz-val, alebo preto, lebo Donna – a zrejme aj Ashley – ho považuje za gaunera. Kradmo som sa pozrela na Cass, ktorá na mňa ustarane hľadela. Nechcela som dopadnúť ako ona: zbláznit' sa do prelietavého gaunera, o ktorom všetky jej kamarátky vedia, že je to neverný idiot.

„Pozri, ak to medzi vami naozaj bolo také, ako ho-voříš – a to určite bolo,“ Ashley zodvihla ruku, aby umlčala prípadný protest, „tak možno, čo ja viem, stratil telefón.“

Zasmrkala som: „Áno. Tiež si myslím, že to tak bude.“

Cass ma poplieskala po kolene. „Mám nápad, mla-dá. Napíš mu odkaz na adresu kancelárie univerzity, on sa ti ozve a všetko bude v poriadku.“

Donna na Cass vyvalila oči, akoby práve navrhla, aby som mu poslala svoju nahú fotku ako pohľadnicu. „Áno, to určite. A čo ak sa k tomu telefonovaniu ešte nedostal?“ Obrátila sa ku mne: „Odkaz mu najvyšš prezradí, že si stíhačka. Keď sa už chceš ozvať ako prvá, zožeň si jeho školskú e-mailovú adresu a napíš mu.“

Ashley si hneď prisadla: „No nepíš mu len tak bezdôvodne. Nesmieš mu napísať: ‚Ahoj, to som ja! Prečo si mi nezavolať?‘ ako odkopnutá hysterka. Vymysli si napríklad, že ideš do Londýna za kamoškou, a keby mal náhodou chvíľku, mohli by ste sa stretnúť.“

Minútku som o tom pláne dumala a v bruchu ma poštekli iskričky nádeje. „A takto si určite nebude myslieť, že som stíhačka?“

„Možno bude,“ mávla rukou Ash. „Vždy je to risk.“

Donna prikývla: „Ja by som s tým ešte počkala. Vydrž tak, no, dva týždne. Potom už nemôžeš nič stratiť, aj keď sa mu sama ozveš.“

Pozrela som sa na Cass, čo ona na to, ale tvárila sa, že všetku pozornosť venuje tuniakovému šalátu. Čo zrejme znamenalo, že nesúhlasí ani s jednou z nich.

Super! Stokrát môžem patriť medzi najlepšie študentky, ale zo znalosti opačného pohlavia by som zaručene prepadla. V duchu som sa hnevala. Čert vezmi Joea, ktorý bol taký sexi a taký rytiersky a vkradol sa mi do každej myšlienky, len aby sa potom rozplynul ako dym. Snažila som sa nevnímať vzrušené zvieranie v rozkroku a rozhodla som sa, že mu dám presne štrnásť dní. Ak sa dovtedy neozve, pošlem mu e-mail. Bolo mi fuk, čo tvrdili Donna a Ashley. Tie dve si aj tak navzá-

jom odsúhlasili kompletne všetko, takže pri hlasovaní ich človek pokojne mohol brať ako jeden hlas.

„Pozri, ber to z tej lepšej stránky,“ navrhla Donna a hojdala sa na stoličke. „Teraz sme v poslednom ročníku, takže nám zostáva nejakých desať mesiacov, kým nás oficiálne pustia do nekonečného obrovského sveta... čo nevidieť sa zaobídeme bez požičaných preukazov, pretože VŠETKO BUDEME SMIEŤ OFICIÁLNE!“ Prekrížila si ruky cez prsia a oblažila nás žiarivým úsmevom, akoby to bola tá najlepšia správa všetkých čias.

„Moja reč!“ vzdychla si Cass spokojne. „A na budúci týždeň má Jack osemnásť.“ Namierila na mňa vidličku. „Vidíš, už teraz sa máme na čo tešiť!“

Rodičia nášho kamaráta Jacka objednali na jeho narodeninovú oslavu celé poschodie reštaurácie. Nechýbalo tam nič a nikto. Nápis *Všetko najlepšie k 18. narodeninám!*, babičky a dedkovia, pratety popíjajúce vínne streky a strýčkovia s pivom, čo si podupkávali nohou v rytme rytmickej hudby mladých, bufetový stôl a obrovská torta v tvare trička futbalového dresu s osemnástkou na hrudi a nápisom *Jack má hned' nad číslicou*. (Jack je beznádejný športový šialenec. Keby sme boli v Amerike, nosil by bundu svojho obľúbeného tímu s nápisom na chrbte a randil by s roztlieskačkou. U nás má však len veľa športového oblečenia, cez víkendy brigádničí ako plavčík v miestnej plavárni a nemá dievča. Nie že by nenašiel dosť záujemkýň – veď je to blond futbalista športovej postavy. Myslím, že v tomto sa mi podobá: je náročný.)

Jackova mama poprosila mňa, Cass, Ashley, Donnu a našich kamarátov Richa, Jackovho najlepšieho kamoša, a Ollieho, aby sme pomohli pri nafukovaní balónikov, príprave stolov s pohostením a úprave sály podľa jej predstáv, aby sa hodila na oslavu snov. Čo, samozrejme, neznamená, že to zodpovedá našej predstave o oslave snov, ale Jackovi sa to páčiť bude, nech mama sálu vyzdobí akokoľvek. Ak to niekedy dotiahne do reprezentácie, bude mizerná futbalová celebrita. Na to je veľmi milý a rozumný.

Položili sme na stôl posledný tanier s ananásom a nakrájaným syrom medzi symetricky rozmiestnené servítky a pyramídy papierových tanierov a potom sa Jackova mama postavila do stredu sály s rukami v bok. „Nádhera!“ vzdychla si. „Skvelá práca, všetkým patrí moja vďaka.“ Ash zachytila môj pohľad a nahodila výraz typu *ježišmária*. Jackova mama doslova rástla od pýchy. No, asi je to veľká udalosť, keď váš jedináčik oslavuje osemnásť narodeniny.

Nenápadne som sa pozrela na mobil. Stále nijaký odkaz. Do termínu, ktorý som Joeovi dala, zostávali len dva dni a mne sa zatiaľ nepodarilo nájsť jeho e-mailovú adresu. Každá možná kombinácia jeho mena a názvu univerzity sa mi vracala ako nedoručiteľná. Dnes večer som však na to nechcela myslieť. Práve dorazil diskdžokej a mal na sebe naozajstný sivomodrý smoking na naozajstnej krémovej košeli s volánikmi pod krkom. Ak existovalo niečo, čo mi dokáže odvieť myšlienky od Joea, potom to bol komický diskdžokej, ktorý si ani neuvedomil, že je komik.

Kým sa diskdžokej Gýčovitý pripravoval, objavil sa náš oslávenec. Vošiel dnu s rozpačitým výrazom na tvári, pretože sa razom stal centrom pozornosti. A my sme mu, samozrejme, volali na slávu, dali hoblá a viachlasne zaspievali *Veľa šťastia, zdravia...* Tak sa to predsa patrí.

„Ďakujem za všetko, ľudkovia,“ usmieval sa Jack, keď si narovnával košeľu. „A teraz ma vystrelíte z dela?“

„Nehovor to dva razy!“ zasmial sa Rich a podal mu pohár. „Všetko najlepšie, kamoš!“

Cass rozkošne poskakovala a tleskala. „Vonku na mňa čaká Adam, tak už dajte Jackovi darček, dajte mu rýchlo ten darček!“

Rich sa rozbehol k nášmu stolu a vzal darčkovú taštičku, ktorú schovával pod svojou bundou. „Vlastnoručne som to zabalil!“ pochválil sa, keď ju odovzdával Jackovi, kým my sme okolo neho napäto čakali.

„Jéééj, ďakujem, naozaj, veľmi, ľudkovia!“ Jack siahol do taštičky a vybral z nej originál programu zápasu vo finále FA Cup, kde hral Brighton & Hove Albion a Manchester United. Rich ho ukoristil na eBay za tridsať libier, na ktoré sme sa všetci zložili.

Jack sa celý rozžiaril. „Páni, to je bomba!“ Blažene sa rozosmial a zalistoval v stránkach. „Páni! To je sen... Vážne, veľmi vám ďakujem!“

Rich ho udrel do chrbta. „Nemáš za čo.“

Fakt to bolo úžasné. Dokonca aj taký uzlíček nešťastia ako ja sa neubránil úsmevu nad tým, ako veľmi sa Jackovi náš darček páčil. A potom sa ozval gong a ohlásil, že diskdžokej sa chystá na svoju jazdu, a čaro chvíle sa razom rozplynulo. Cass utekala za svojím

miláčikom a my ostatní sme hľadeli na diskdžokejov sivomodrý smoking.

„Milí popoví fanúšikovia, volám sa Alan a budem vám púšťať platne na oslavu Jackovej osemnáááástky!!! Tak to odštartujeme, ako sa patrí... poriadnym blokom stopercentného diska! A je tooooo...“ (dramatická pauza) „Beeee Geeees!“

Vtom sme sa s babami od smiechu zosypali na jednu hromadu. „Baby, ja toho chlapíka MILUJEM! S týmto chcem mať DETI!“ zadúšala sa Ashley a od smiechu sa zviezla na kolená.

Donna vstala a rázne si upravila tričko. „A ja si idem rozkázať pesničku.“ A tak sme sa vrhli za ňou, keď pochodovala k Alanovi, ktorý sa hrýzol do dolnej pery a chystal vykopávku *Stayin' Alive*. Potiahla ho za rukáv. Alan sa k nám obrátil, od jedného ucha si odlepil slúchadlo a spýtavo sa usmial.

„Hráš aj na želanie?“ zašvitorila Donna.

„Zatiaľ nie, ale neskôr budem, až sa tí starší trochu zrichtujú. Prvá polovica večera je výhradne pre nich, rozumieme si? Nech si dnes všetci užijú.“

Ako na povel nám všetkým ovisli kútiky úst, pretože Alan odpovedal silným prízvukom Londýnčana z južných štvrtí a pod tou veľkolepou gýčovitou škrupinou nebol oveľa starší než my.

Ashley prižmúrila oči: „Vážne sa voláš Alan?“

Usmial sa: „Dnes večer áno.“

„No tak, vyklop nám, ako sa naozaj voláš!“ dotierala Donna, ale Alan len nesúhlasne pokrútil hlavou. Všimla som si, ako si ho Ashley mlčky prezerá. Presne som vedela, čo sa jej odohráva v hlave.

Pesnička sa skončila a „Alan“ na nás priateľsky kývol. V preklade: Rád som vás spoznal, ale už vypadnite.

„Ash, sľúb mi, že nechceš uloviť diskdžokeja!“ vyhrkla som, sotva sme sa vrátili k nášmu stolu. Pohodila hriovou. „A prečo nie? Stav sa, že mi prezradí svoje pravé meno!“

Žalostne som zavrtela hlavou: „Vari nemáš v duši ani kúsok romantiky?“ Napchala si do úst plnený šampiňón. „Ani ň.“ Pohrozila mi ukazováčikom: „Namiesto toho ma svrbí v rozkroku.“ Teda aspoň si myslím, že to tak povedala.

„Ach, bože, to je on.“ Donna sa zamračila smerom ku Cass a k jej chlapcovi, čo práve vošli do dverí a ruka v ruke sa blížili k nám. Cass sa oňho opierala, akoby ju vyčerpávala aj obyčajná chôdza. Adam mal na ňu príšerný vplyv. V jeho prítomnosti sa správala ako pätnásťročná. Dokonca aj inak stála, špičky nôh mala stočené dnu. Možno preto, lebo Adam bol o dosť starší než ona, alebo preto, lebo poznal jej rodičov, prípadne niečo na ten spôsob. Mal dvadsaťjeden a pracoval v stavebnej firme Cassinho otca. Do zamestnania nastúpil hneď po škole, pretože Cassin otec sa poznal s jeho otcom a Adam sa kamarátil s Cassiným bratom. Napriek tomu to všetko pôsobilo trochu bláznivo a incestne. S Cass sa poznali od štrnástich a cez leto pomáhala v kancelárii svojho otca. Adam vyzeral dokonale, a keď chcel, bol očarujúci a Cassini rodičia si okolo neho vytvárali akúsi gloriolu – povedzme, že im nikdy neprekážalo, keď Adam spal v dcérinej izbe. Bolo to na porazenie, lebo keby zistili, aký v skutočnosti je, normálne by sa z toho zbláznili.

Cass mu však zobe z ruky a v jeho spoločnosti sa z nej stáva neznesiteľná sliedka. Sama si to uvedomovala, ale bola doňho taká zbláznená, že nemala chuť na tom niečo meniť.

„Ahoj, všetci!“ zaspievala Cass a ľúbepzne na nás mávla. „Donesieš nám niečo na pitie, chrobáčik?“ obrátila sa k Adamovi, postavila sa na špičky, aby ho pobzkala, a potom mu palcom zotrela z pier stopy rúžu. „Mne ako zvyčajne.“ Adam po nás bleskovo prebehol pohľadom a zamieril k baru.

Cass si prisadla k nám. „Tvoja mama sem nahnala celú rodinu, pravda?“ rozhliadla sa pobavene po sále. Miesta pri stoloch sa rýchlo plnili ľuďmi, väčšinou úplne neznámymi. Jack sa tváril trocha zahanbene. „No áno. A mnoho ďalších.“ Jeho mama pochádzala z rozvetvenej rodiny, takže Jack mal asi milión bratrancov a sesterníc, navyše poznala more ďalších ľudí vďaka svojej charitatívnej a poradenskej práci. Naopak, Jackov ocko mal nejakú funkciu v miestnom zastupiteľstve a skoro neotvoril ústa. Čo ja viem, pokojne sa mohol živiť ako profesionálny zabijak. Termín uzavretá povaha dostal v jeho podaní úplne nový význam.

„Vieš, podľa mňa je to úžasné,“ hrkútala Cass a pohladkala Jacka po ruke. „Stavila by som sa o milión libier, že po dvoch pesničkách diskdžokej pustí ten lepák *Grease Megamix*, a o tom sa vie, že z dobrého večierka dokáže razom urobiť SUPER večierok.“ Ash len bez poznámky nadvihla obočie. Ak šlo o hudbu, brala veci dosť vážne, ale na druhej strane stačilo niekoľko pohárikov a začala tancovať pri *I Will Survive* rovnako ako tí najlepší z nás.

Vtom sa Rich ku mne pritlačil. „Óóóch, Sára, vibruje ti vrecko!“

Odstrčila som ho. „Zarad' spiatocku, úchyl!“ Nehnevala som sa však naozaj. Rich je ten najmilší chlapec na celej planéte. A nie je na baby, keby ste o tom nevedeli, teda ak viete, ako to myslím.

„Tak čo?“ vyhrkla Donna, keď som sa pozrela na displej.

Pokrútila som hlavou: „To je od mamy.“ Nešlo o nič, čo by nemohlo počkať, kým sa vrátim. Schovala som mobil naspäť do vrecka a snažila som sa zase upokojiť. O tom, ako nádej umiera posledná, by som mohla písať romány. Pri každom zazvonení mobilu som dúfala, že sa ozve Joe. Vlastne som verila, že to je on, čo bolo jednoducho úbohé.

Ollie vstal. „Tak ideme na to! Kto si ide zatrsat?“ Na štvorci prešliapaných parkiet pred diskdžokejom začal pohodávať bokmi a nahrbený v pleciach bodal prstami pred seba ako komiksový zločinec. Zo všetkých mojich známych to bol jediný (hetero) chlapec, o ktorom som vedela, že na parket s nadšením vybehne ako prvý. Fakt nechápem, kde sa to v ňom vzalo, ale pokojne by mohol hrať hlavnú úlohu v *Pomáde*.

Dve staršie panie robili krok-prísun-krok na *Don't Stop Believing* a Ollie sa k nim nadšene pripojil. Navyše poznal text a nahlas spieval.

S Donnou sme odstrčili stoličky dozadu a vstali ako jedno telo. „Ešte niekto?“ opýtala som sa, ale ostatní pri stole nemali náladu. Cass väčšinou tancuje rada, no nie vtedy, keď je pri tom Adam. A tak sme s Donnou divoko priskackali k Olliemu a robili sme

mu spoločnosť na celých päť skladieb. Bola to skvelá zábava a ja som po prvý raz od nášho rozlúčenia v Španielsku prestala myslieť na Joea.

„Hurá, Aerosmith!“ Nečakane sa vedľa nás objavil Rich, mlátil do imaginárnej gitary a mykal hlavou ako šialenec. Donna sa naňho podozrievavo zadívala. „Richi?“ Zatváril sa nechápavo, no potom mu došlo, na čo Donna naráža, a dôrazne zavrtel hlavou. „Nie, na to zabudni!“ Vyzeral ublížene. „Pred rodinou môjho najlepšieho kamoša? No tak...“ Rich máličko frčal na zakázaných látkach, ale to je ďalšia vec, ktorú sa o ňom nedozviete, ak ju neviete. Jedným z jasných príznakov bolo, že tancoval, až sa z neho lialo, no dnes sa zdalo, že je nabudený jednoducho len tak.

„Umieram od smädu!“ vyhlásila Donna, keď sme sa rozjarené vrátili k stolu. Schmatla džbán na vodu. „Idem ho doliať.“

„Cass, deje sa niečo?“ zaujímal sa Ollie a prisadol si k nej. „*Grease Megamix* bez teba bola slabota. Pritom som dnes bol skvelý, škoda.“ Cass len pokrčila plecami a nešťastne sa usmiala. Čudné. Nechápavo sme sa na seba s Olliem pozreli.

„Vlastne si myslím, že si dám ešte pohár,“ zamrm-lala. „Ty tiež, chrobáčik?“ Vstala a Adam ju potľapkal po zadku, čo zrejme bolo zakódované „áno, prosím“. Jack odložil zvyšky obrovského škótskeho vajca, s ktorým udatne bojoval, a vyskočil. „Odprevadím ťa. Asi by som sa mal ešte pozdraviť s niekoľkými ľuďmi.“

Adam si odkašľal. „Radšej nie, kamoš... Posad' sa, láska. Ja po tie nápoje skočím.“ Naznačil Jackovi, nech

ide prvý, a potom za ním odkráčal so svojou zvyčajnou ležérnosťou.

„Uf, to bolo čo?“ vyštekla Donna.

Cass by zrejme najradšej umrela. „Adam už zase vyvádza kvôli Jackovi. Predtým vraj videl, ako sa naňho lepím alebo čo.“ Prstami si bezradne vošla do vlasov. „Taká hlúposť!“

Hlúposť nebol jediný spôsob, ako to označiť. „Cass, to musíš nejakو riešiť,“ radila Donna. „Ťažko zmeníš niečo na tom, že s Jackom sa poznáte od malička. Koľkokrát si Adamovi vysvetľovala, že medzi vami dvoma vážne nič nie je?“

„Ja viem, ale on tomu vôbec neverí,“ namietala Cass. „Nakoniec sa s tým vyrovná, uvidíte.“ Jej slová nezneli veľmi presvedčivo.

Vtom sa objekt Cassinho slepého zbožňovania vrátil k stolu – s prázdnyimi rukami. Všetci sme naraz a veľmi nápadne prestali hovoriť, no zrejme si nič nevšimol. Z operadla stoličky zložil Cassinu bundu a natiahol ruku. „Vlastne, láska, radšej pôjdeme. Tento večierok je úbohý.“

Cass bez odvrávania strčila paže do rukávov.

„Tak teda ahojte!“ povedala Ash významne. Cass sa otočila, nemo poznamenala *ospravedlňujem sa* a poslušne odkráčala za Adamom. Už po niekoľkých sekundách však bola naspäť. „Odskočil si na pánske. Odkážte Jackovi, že sa naozaj veľmi ospravedlňujem, dobre?“ Ani sme nestačili odpovedať a už zase uháňala preč.

O dve hodiny sa Ash oblizovala s jedným z Jackových bratrancov – očividne sa rozhodla na diskdžokeja Ala-

na to ani neskúšať. Ollie sa dal dokopy s Jas Mistryovou, ktorá chodila o rok nižšie, a niekam sa vyparili. Donna, Rich a Jack fotili a ja som sa umárala v depresii. Nebola som dosť opitá, aby mi chlanci a Donna pripadali takí zábavní, ako si o sebe mysleli, a túžila som po Joeovi. Už ma štvalo, ako mi z každého cinknutia mobilu ide vyskočiť srdce a potom mi pukne po každom zistení, že to zase nie je on, ale zatiaľ som nebola pripravená uznať svoju porážku. Nakoniec, do konca toho termínu stále zostávali dva dni. Teda nie že by o tom Joe vôbec vedel.

Vzdychla som si. Už ma prestalo baviť sledovanie Donny, Jacka a Richa, ako sa vytrvalo opíjajú. „Dvíham kotvy!“ oznámila som. Nevenovali mi pozornosť, a tak som vypadla.

V deň, keď Joeovi vypršala lehota, som mobil nepustila z rúk. Mala som pocit, že ak vo vesmíre existuje nejaký poriadok, Joe sa mi dnes jednoducho ozve, aj keď som už skoro nedúfala. Možno tak skúša moju oddanosť. Viem, znie to šialene, ale vážne som nedokázala uveriť, že naše vzájomné prepojenie nič neznamenalo. A tak som zostávala optimistická aj s blížiacim sa večerom: bola som si takmer istá, že nakoniec sa ozve.

Cestou zo školy sa ma Donna opýtala, či Joe zavolať.

„Nie, ale...“

Nenechala ma dohovoriť. „Bože, tí chlapi sú fakt hrozni!“ Objala ma. „Dala si mu more šancí... Ber to skrátka ako skúsenosť.“ Pozerala som sa za Donnou,

ako sa ponáhla na svoju autobusovú zastávku, a konečne mi to došlo. Nikdy mi nechcel zavolať. O panenstvo som prišla počas kratučkej letnej lásky. Presviedčala som samu seba, že o nič nejde. Panenstvo nie je nič, na čo by mal človek byť hrdý alebo sa za to hanbiť. Jednoducho to je.

No záležalo na tom. Prekážalo mi to veľmi. Naozaj, naozaj som sa doňho zamilovala. A stále to trvalo.

Pre zmenu som sa chcela rozzúriť, ako by to urobila Donna i Ashley, no nikam to neviedlo. Nezúrila som na Joa, ale na seba, že som bola taká naivná.

Potom nastúpila fáza sebahodnotenia. „Haha, to je pre mňa typické! Som taká Dora! Hlupaňa!“ Plesk do čela. Vôbec sa mi však neľavilo.

Nakoniec som teda siahla po starej metóde plaču. Do podušky, na Cassinom pleci a raz, čo bolo naozaj trápne, priamo na hodine francúzštiny. Ollie ma kryl – celkom vážne vysvetlil učiteľke, že práve mi pošepkal taký skvelý vtip, že v skutočnosti plačom od smiechu. Nato som zasmrkala.

Boli to príšerné dni.

A potom mi prišla esemeska.

5.

V piatok večer po pondelku, keď uplynula Joeova štrnásťdenná lehota, sme boli v kaviarni U Hobbita: Donna, Ashley, Cass, Rich, Jack, Ollie a ja. A, žiaľ, aj Adam. Cass mu sedela na kolenách, aby jej mohol lepšie šepkať do ucha. Teraz sa dokonca na niečom rozchichotala a dala mu mľaskavú pusku za ucho. Bože, to bolo trápne!

Fakt som nemala náladu, ale celý ten večer zorganizovali chlapci v rámci akcie *Za každú cenu rozveseľme Sáru*, takže som nemohla zdrhnúť a venovať sa trojici svojich nových koníčkov: počúvaniu hudobných kanálov (s extra bodmi za plačlivé balady), čip-som z mikrovlnky a plaču.

Nakoniec som si obliekla čisté džínsy a jednu z ockových košiel, otrávene som si pretrela mihalnice špirálou a poctivo som na stretnutie dorazila včas. Ako zvyčajne som tam bola prvá. Zaparkovala som vonku pri jednom z piknikových stolov, pretože na koniec septembra bolo komicky teplo, a hrbila som sa tam nad svojím melónovým Bacardi Breezer (alkohol mi totiž chutí len v prípade, že nechutí ako alkohol).

Zvyčajne som tento stôl mala rada – v korunách stromov tam svietili farebné žiarovky a všetko zalievali modrastou žiarou, navyše, hluk zvnútra podniku pripomínal tichý vesmírny šum –, no teraz som nedokázala myslieť na nič iné než na to, ako rada by som

zaliezla do postele. A tiež, samozrejme, na Joea. Ešte stále sa mi nezdvorilo pchal do myšlienok aj s tými svojimi nádherne čistými prstami na nohách a peknými lýtkami. Zakňučala som a potriasla som hlavou, aby som tú spomienku odplašila. Pritom som našťastie zahnela na útek dvojicu emákov, ktorá si chcela prisaďnúť práve k môjmu stolu.

„Ustaraná Sára, Sára!“ ozval sa hlas za mojím chrbtom. Ollie si čupol vedľa mňa, dal mi pusku na líce a postrapatil mi vlasy. Keby to bol niekto iný, veľmi by som sa našťavala.

„Ahoj,“ donútila som sa k úsmevu.

„Ostatní tu ešte nie sú?“ rozhladal sa naokolo.

Odhodlane som sa nadýchla. Tak dobre. Budem spoločenská. „Nie sú.“ Pozrela som sa naňho. „Myslela som si, že prídeš spolu s Richom a Jackom.“

Ollie bubnoval dvoma prstami na stole a kolená pod ním mu poskakovali v rovnakom rytme. Odjakživa bol neposedný, stále sa vrtel. Na základnej mu každú chvíľu vynadali, že počas aktivít na koberci sa hrá s vlasmi ostatných detí.

„Sú v bare,“ poznamenal, zavrel oči a zahryzol si do pery, keď sa sústredil na hudbu, ktorá mu v hlave silnela do crescenda.

„Tak čo,“ vyhrkol náhle, otvoril oči a odstrčil svoju imaginárnu bicu súpravu. „Ešte ťa bolí hlava?“

Škrabala som vinetu na fľaši. „Uf. Veď vieš. Stále rovnako.“

Ollie ma objal okolo pliec a chlapsky ma zovrel. „Tak dnes večer na to všetko pokojne zabudni!“

Statočne, ale mdlo som sa usmiala. Ollie to myslel

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.